nelle moisa piirid, ja juttustas wannast ajast, mis lapsed ikka hea melega kuulsid. Ükskord küssis Willem, se keige wannem tüttre poeg: kui wanna sa olled wanna taat?

Wanna. Peäle kahhekssakümmend aasta.

Willem. Polle kül paljo mitte, kes ni wannaks sawad, kuidas olled sa sedda teinud, et sa ni wannaks said?

Wanna. Kuidas ma teggin? ma ollen ikka püüdnud Jummala kässo järrele ellada, muud ei tea ma ühtegit, et ma olleksin middagid teinud, mis mind olleks woind wannemaks tehha. Ülle sedda on se Jummala arm, mis mind ülles peab.

Willem. Kas Jummala kartlikkud innimesed ei jä mitte haigeks?

Wanna. Kül! sest keigesugguste rougede ja mu haigusse eest ei woi ükski mitte ärrajoosta, agga paljo haigusse eest woib innemenne, kes wisi pärrast ellab, ennast hoida.

Willem. Kuida peab ta siis wisi pärrast ellama?

Wanna. Ta ei pea mitte liaste söma, egga liaste joma. Wina peab ta aggamonnikord üks su tais, kui rohto, ehk rohho asemel, wõtma: õllut woib ta kül saggedam ja ennam jua, agga siis, kui tal joma jamo on, ja mitte ennam; sest mis ta jannota joob, se tulleb temma terwidusse kahjuks. Head taari, piima wet ja kaewo wet woib ta ikka jua. Peäle sedda peab ta tööd teggema, se on ka terwidusseks tarwis, sest laiskusse läbbi lähhäb werri pitkaldaseks, ja kurjad himmud touswad süddames, ja rikkuwad innimest hinge ja ihho polest ärra. Ta peab omma ihho, ommad rided, ja omma ellomaia puhtaks piddama, jasta peab tähhele pannema, et sead ja innimesed ep olle ühhe lauta lomad, et ta mitte omma ellajattega ühhes kous ei ella. Ta peab ka hinge polest ennast puhtaks piddama, et